

Arrest

nr. 53 758 van 23 december 2010
in de zaak RvV XI/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 10 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 24 april 1970 in Nzeto (provincie Zaire). U bent van Bakongo afkomst. In uw jeugd verhuisde u omwille van de burgeroorlog met uw familie naar Kinshasa (Democratische Republiek Congo). In 2000 keerde u terug naar Luanda. U leerde (M.M.) kennen. Jullie gingen samenwonen. Jullie kregen samen een zoon (G.M.C.). U werkte aanvankelijk als elektricien. In januari 2010 begon u echter te werken als tussenpersoon voor de verkoop van een aantal terreinen van de overheid in Viana. U moest klanten ronselen en die naar de vertrouwenspersoon (Z.P.) van de 'administrador municipal' van Viana, (G.d.C.), brengen opdat hij de eigenlijke verkoop zou afsluiten. Als klanten die u aanbracht een terrein kochten, dan kreeg u een commissie. U werkte in een team met nog twee andere mannen, (M.M.M.) en (J.C.). Ieder afzonderlijk

ronselden jullie klanten. Op 25 februari 2010 ontdekte de overheid dat de terreinen, die niet voor verkoop bestemd waren maar moesten dienen om woningen op te bouwen voor militairen, verkocht werden. Een aantal van de kopers was immers beginnen bouwen op de terreinen. De 'administrador municipal' van Viana was met de noorderzon verdwenen en had de rekening waarop het geld gestort werd van de verkoop geplunderd. Op 1 maart 2010 vonden een aantal van de kopers de heer (Z.). Ze sloegen hem zo hard dat hij aan zijn verwondingen overleed. U besloot niet meer buiten te komen omdat u bang was dat zowel de autoriteiten als de bedrogen kopers u zouden zoeken, ook al was u op voorhand niet op de hoogte van de fraude. Op 24 april 2010 werden de twee andere mannen uit uw team door een aantal bedrogen kopers naar de politie gebracht. Ze werden aangehouden en opgesloten. Op 27 april 2010 besloot u uw huis te verlaten. U was bang dat iemand u daar zou komen zoeken. U zei ook aan (M.) dat ze het huis moest verlaten. U ging naar de grootvader van (M.), (J.N.) in Kimfumfu. Hij was een commandant van het leger. U legde hem uit wat er aan de hand was. Hij zei u dat hij niet kon tussenkomen omdat de terreinen eigendom waren van de staat. Toen u hem zei dat u best het land zou verlaten bevestigde hij dit en besloot u te helpen. (M.)'s grootvader trof alle regelingen. Op 30 oktober 2010 zei hij u naar Luanda te reizen. Hij kwam u daar vervoegen en gaf u de documenten waar hij voor u voor gezorgd had. Op 31 oktober 2010 bracht hij u naar de luchthaven. Hij zorgde ervoor dat u langs de achterdeur binnenkon en meteen op het vliegtuig kon stappen. U reisde naar België waar u op 1 november 2010 aankwam. U werd op de luchthaven van Zaventem tegengehouden door de Federale Politie van Zaventem omdat uw reismotief onduidelijk was. Op 2 november 2010 vroeg u bij de Federale Politie van Zaventem asiel aan (zie verslag van de Federale Politie met nummer BN/7542/10, dd. 1 november 2010 en met nummer PA/403/GC, dd. 2 november 2010).

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u vervolgd werd omdat u als tussenpersoon fungeerde bij de verkoop van een aantal terreinen in Viana door de 'administrador municipal' (= burgemeester) van Viana. Achteraf bleek immers dat de terreinen niet voor verkoop bestemd waren en dat de administrador municipal met de opbrengst van de verkoop verdween. Hierdoor stelde u een 'vrees voor vervolging' te koesteren uitgaande van de Angolese autoriteiten en de bedrogen kopers van de terreinen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de verklaringen die u hieromtrent aflegde ter ondersteuning van uw asielaanvraag totaal niet geloofwaardig zijn. Zo stelde u dat de 'administrador municipal' van Viana Gilho de Carvalho was (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 25 november 2010, hierna CGVS, pp.4-6). Uit de voor het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt echter dat (J.'Z.'M.) de actuele 'administrador municipal' was van Viana en dat in juli 2010 nog steeds was (zie documentatie in het administratieve dossier). U was niet in staat te zeggen of (Z.P.), de vertrouwenspersoon van (G.d.C.), een bepaalde functie had (zie verhoorverslag CGVS, p.6). U zei samengewerkt te hebben met (M.) en (J.) maar kon van geen van beide zeggen waar ze ergens woonden (zie verhoorverslag CGVS, p.7). U beweerde wel een tiental klanten geronseld te hebben die uiteindelijk een stuk land kochten (zie verhoorverslag CGVS, p.6). U kon echter geen enkele van de klanten bij naam noemen (zie verhoorverslag CGVS, p.6). Even later stelde u dat één van de gelovigen van de kerk van mama Olangi een stuk land kocht en dat een houthandel ook twee stukken grond kocht (zie verhoorverslag CGVS, p.7). Wederom bleek u niet in staat om de namen van deze kopers te geven toen die u gevraagd werd (zie verhoorverslag CGVS, p.7). U zei dat (M.) en (J.) aangehouden werden maar u was niet op de hoogte van hetgeen daarna gebeurde en of ze al dan niet een proces kregen voor de rechtbank (zie verhoorverslag CGVS, p.6). Daar u beweerde als tussenpersoon betrokken te zijn geweest en daar dit de reden is waarom u uiteindelijk het land moest verlaten mag redelijkerwijs van u verwacht worden dat u in minimale mate correcte gegevens kon verschaffen omtrent de betrokken personen. Dit was duidelijk niet het geval.

Bovendien kan uw vrees ten opzichte van de autoriteiten en ten opzichte van de bedrogen kopers verder gerelativeerd worden door het feit dat u bij uw aankomst op 1 november 2010 op de luchthaven van Zaventem toen u tegengehouden werd door de Federale Politie niet onmiddellijk asiel aanvraagde maar dat u wachtte tot er de volgende dag, op 2 november 2010 een beslissing tot teruggrijping genomen werd alvorens asiel te vragen (zie bovenvermelde verslagen van de Federale Politie te Zaventem).

Tot slot blijkt uit het visumdossier waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat u een visumaanvraag deed omwille van professionele en commerciële redenen meerbepaald de import van voertuigen (zie informatie in administratief dossier). U kreeg in dit verband een visum voor België (met nummer 010170341) uitgereikt. U verklaarde in dit verband dat commandant (J.N.) voorliggende visumaanvraag indiende (zie verhoorverslag CGVS, p. 3 en 4), dat u geen documenten ondertekende om een visum aan te vragen (zie verhoorverslag CGVS, p. 3), dat uzelf geen enkele stap heeft ondernomen om een visum aan te vragen (zie verhoorverslag CGVS, p. 3) en dat uzelf er bijgevolg niets mee te maken heeft. Echter, op het visumaanvraagformulier blijkt (klaarblijkelijk) uw foto voor te komen alsook vertoont de handtekening onderaan het formulier (punt 37) sterke gelijkenissen met de door u gebruikte handtekening voor het Commissariaat-generaal (zie formulier 'asielaanvraag in een ander land van de Europese Unie' dd. 25 november 2010). **Aldus kan ernstig worden getwijfeld aan uw bewering dat u volstrekt geen aandeel heeft gehad in het aanvragen van een visum.**

Toen u op de luchthaven van Zaventem tegengehouden werd was u in het bezit van uw Angolees **paspoort** (met nummer N0332125) met een **visum** voor België (met nummer 010170341), van uw Angolese **identiteitskaart** (met nummer 000637106ZE038) en van uw **vliegtuigticket** van Brussels Airlines Luanda-Brussel-Luanda (met nummer 0821628757146). Deze documenten wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen daar uw identiteit en uw reisweg hier niet meteen in twijfel getrokken worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven.

Verzoeker volhardt in zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet bij het Commissariaat-generaal en wenst het volgende te verduidelijken:

- aangaande de 'administrador municipal' stelt verzoeker dat Z.P. hem meegedeeld had dat G.d.C. de 'administrador municipal' van Viana was. Hij kent de 'administrador municipal' zelf niet omdat hij daar niet woont;
- verzoeker heeft zich ook nooit geïnformeerd naar de functie van Z.P., deze kwam hem opzoeken met de vraag om te werken als tussenpersoon voor de verkoop van een aantal terreinen van de overheid in Viana. Verzoeker hield zich strikt bezig met zijn opdracht en zijn relatie met Z. ging dan ook niet verder dan deze opdracht;
- wat de woonplaatsen van M. en J. betreft, verduidelijkt verzoeker dat iedereen van het team voor zich werkt en er geen sprake was van een hechte band tussen hen;
- wat het lot van M. en J. betreft, kan verzoeker enkel meedelen dat zij op dit moment in de gevangenis verblijven;
- wat de namen van de klanten betreft, was verzoeker enkel geïnteresseerd in het opstrijken van de commissielonen. Hij bracht de klanten in contact met Z.P., die de rest verder afhandelde;
- wat betreft het verwijt dat hij slechts de volgende dag na zijn aankomst asiel aanvraag in België, antwoordt verzoeker dat hij bij aankomst angstig en nerveus was door zijn vlucht uit zijn land van herkomst en hij de volgende dag asiel aanvraag nadat een aantal mensen hem hadden gerustgesteld;
- verzoeker volhardt tot slot dat hij geen enkele stap ondernomen heeft om een visum te bekomen en er bijgevolg niets mee te maken heeft.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Omwille van verzoekers foto die op het visumaanvraagformulier voorkomt en de vaststelling dat de handtekening onderaan dit formulier frappante gelijkenissen vertoont met de door verzoeker gebruikte handtekeningen op andere stukken in het administratief dossier (zie in het bijzonder de handtekeningen in de documenten van stuk 9), kan verzoekers bewering dat hij geen aandeel had in het aanvragen van een visum, niet worden aanvaard. Verzoekers verklaringen inzake de wijze waarop hij in het bezit werd gesteld van zijn reisdocumenten ondergraven zijn geloofwaardigheid.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat (i) verzoekers verklaringen over de 'administrador municipal' niet stroken met de toegevoegde landeninformatie (ii) verzoeker vage verklaringen aflegt over de persoon voor wie hij werkte (Z.P.) én de personen met wie hij samenwerkte (M. en J.) (iii) verzoeker in de onmogelijkheid was mee te delen welke bedrijven hij aansprak om een stuk grond te kopen (iv) verzoeker niet één van de door hem aangebrachte klanten bij naam kon noemen en dit ondanks de bewering dat hij per aangebrachte klant een commissie verkreeg.

Aangezien verzoeker verklaarde een vrees voor vervolging te koesteren uitgaande van de Angolese autoriteiten en de bedrogen kopers van de terreinen omdat hij als tussenpersoon fungeerde bij de verkoop van de terreinen, die achteraf niet voor verkoop bestemd bleken en de 'administrador municipal' met de opbrengst van de verkoop verdwenen was, mag worden verwacht dat hij een minimum aan correcte gegevens kan verschaffen over de bij zijn vermeende problemen betrokken personen. Verzoekers verklaringen ondermijnen zijn algehele geloofwaardigheid.

Kritiek op het overtollig motief dat verzoeker slechts daags na aankomst op de luchthaven een asielaanvraag indiende, kan op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere element dan deze ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van

zijn relaas (zie sub 2.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS